

že směnka jest neplatná, ježto podpis žalobkyně jako vydatelky směnky nesouhlasí se zápisem o podpisování firmy v obchodním rejstříku. *Procesní soud* *prvé stolice* směnečný platební příkaz zrušil. *Odvolací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. *Důvody*: Napadený rozsudek, zrušující směnečný platební rozkaz, vychází z právního názoru, že se označení žalující strany na směnce, by se rovnalo výstavcovu podpisu, jaký žádá směnečný zákon, musí bezvýjimečně státi tak, jak je zapsáno v obchodním rejstříku, že tedy označení, lišící se od zápisu v obchodním rejstříku, nelze pokládati za podpis žalující strany a že to má tedy v zápětí neplatnost směnky. Tento právní názor nepokládá odvolací soud za správný. Neboť zápis v obchodním rejstříku jest jen listinným osvědčením skutečnosti i jinak dokazatelné a účinné, zápis v obchodním rejstříku má tedy jen deklaratorní význam, je průvodním prostředkem s důkazní silou veřejné listiny a je tudíž přípustný důkaz o opaku (§ 292 c. ř. s.). Podle toho měl býti proveden důkaz o údajích žalující strany, že zápis v obchodním rejstříku odporuje stanovám strany žalující, že tedy nesprávně osvědčuje prohlášení. Pro rozhodnutí otázky, zda tu je právně platný podpis žalující strany, přicházejí ostatně v úvahu jen stanovy této strany. S hlediska těchto stanov je posouditi, zda tu je podpis žalující strany, neboť tuto stranu, právovárečné měšťanstvo, jest pokládati za rovnou spolku s právy korporace.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Žalovaní uplatnili v námitkách, že prý zažalovaná směnka je neplatná podle § 3 čís. 5 směn. zák., protože prý podpis žalobkyně jako vydatelky směnky nesouhlasí se zápisem o podpisování firmy v obchodním rejstříku. Této neplatnosti tu však není, protože na směnce nechybí podpis výstavce. Otázka, je-li tento podpis materielně správný, rozhodovala by jen, kdyby šlo o směnečný závazek podepsané firmy, nikoli o její oprávnění směnečné, zvláště když po meritální stránce ani nebylo namítáno, že směnka nebyla určena pro žalobkyni jako výstavkyni. Protože tu není namítané neplatnosti směnky podle § 3 čís. 5 směn. zákona, nerozhoduje ani, co je o podpisování firmy ve stanovách anebo co v té příčině je zapsáno v obchodním rejstříku, a nesejde tedy na okolnostech, k nimž v posledním odstavci důvodů poukazuje odvolací soud. Při zrušení rozsudku procesního musilo však přes to zůstatí, protože se rozsudek ten omezil jen na zrušení směnečného platebního příkazu pro neplatnost směnky, již tu není, takže bude se mu nyní obíratí s ostatními námitkami žalovaných.

Čís. 13388.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Manžel, z jehož výlučné viny bylo uznáno na rozvod manželství, nemůže se domáhati rozluky, musel-li si býti vědom toho, že by rozlukou připravil manželku o zákonný nárok na pensi a takto ji hmotně poškodil.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, R I 199/34.)

Manželství stran bylo rozvedeno od stolu a lože z výlučné viny manželovy. Žádost manžela o povolení rozluky soud prvního stupně zamítl, rekursní soud žádosti vyhověl. Důvody: Při návrhu, by manželství podle § 17 bylo prohlášeno rozloučeným, jde jen o otázku, zda povolení rozluky přičilo by se dobrým mravům. Otázku tu jest podle názoru soudu rekursního zodpověděti záporně. Skutečnostmi ve sporu zjištěnými nevyšlo na jevo, že František Ž. způsobem frivolním zavinil rozvrat manželský a se zdráhal se svou manželkou společně žíti. Podstatnou příčinou byla nevysvětlená těžkomyslnost navrhovatelova. Manželství, o které jde, vůbec ještě normálně nepočalo. Manželé dosud delší dobu nikdy spolu nebydleli. Z manželství nezrodilo se dítě. Oba manželé jsou ve věku poměrně mladistvém. Manžel se narodil roku 1899, manželka roku 1901. Není prokázáno, že František Ž. způsobil rozvrat manželství v úmyslu, by poškodil majetková práva Emilie Ž-ové. Nevyšlo na jevo, že se František Ž. před rozvodem manželství dopustil manželské nevěry. Jelikož rozluka vyslovena jest z výhradně viny Františka Ž-a, musí podle § 1266 obč. zák. plniti Emilii Ž-ové plné zadostiučinění. Jediná nevýhoda, kterou trpí, jest ztráta zákonného nároku na pensi. Tato okolnost nestačí, by povolení rozluky pokládáno bylo za nemravné.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Výjimku z pravidla, že se rozluky podle § 17 rozl. zák. může domáhati též manžel, z jehož viny došlo k rozvodu, připouští ustálená judikatura nejvyššího soudu tehdy, když žádost o povolení rozluky odporuje dobrým mravům, kteroužto otázku jest řešiti podle okolností případu. Dobrým mravům se přičí návrh na povolení rozluky zejména, domáhá-li se manžel rozluky zřejmě za tím účelem, by druhého manžela poškodil na jeho majetkových právech. Za poškození na majetkových právech jest považovati též ztrátu zákonného nároku na pensi. V tomto směru stěžovatelka právem vytýká, že rekursní soud neposoudil věc správně po stránce právní. V případě, o nějž tu jde, usiloval o rozvod sám navrhovatel rozluky a rozvod byl povolen jen z důvodu hlubokého manželského rozvratu, na němž měl vinu výhradně žalobce. K pravoplatnému povolení rozvodu došlo jen proto, že dovolací soud, jak bylo uvedeno v jeho rozsudku ze dne 10. listopadu 1932, č. j. Rv I 1542/32-1, nemohl výrok o povolení rozvodu již přezkoumávati přes to, že podle jeho judikatury jest hluboký rozvrat manželský důvodem pro rozvod jen za předpokladu, že žalující manžel nemá na rozvratu převážnou vinu.

Navrhovatel, jenž jest jako četnický strážmistr ve státních službách, uvedl sám, že žádost o rozlukou podal proto, by se mohl znovu oženiti a zaříditi si společnou domácnost. Kdyby navrhovatel rozluky dosáhl, byla by tím jeho dosavadní manželka připravena o nárok na pensi, který by jí jinak příslušel. Uvedené okolnosti a úvahy opodstatňují úsudek, že navrhovatel podáváje žádost o rozlukou, byl si dobře vědom toho, že by rozlukou připravil manželku o zákonný nárok na pensi, a že by ji takto hmotně poškodil. Vzhledem k těmto zvláštním poměrům jest v jeho návrhu na rozlukou manželství podle § 17 rozl. zák. spatřovati jednání přičící se dobrým mravům.

Čís. 13389.

Skutečnost, že nemovitost byla vydražena a přiklepnutá, ač nebyl vyřízen návrh na zrušení exekuce podle § 39 čís. 6 ex. ř., podepsaný i vymáhajícím věřitelem, není nezhojitelným zmatkem podle § 477 c. ř. s. a § 78 ex. ř., k němuž by bylo přihlížeti z úřadu v každém období řízení.

Nebylo-li zrušovacímu návrhu před počtím dražby vyhověno a udělen-li právoplatně příklep, nelze již účinky příklepu odstraniti zrušením exekučního řízení.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, R I 217/34.)

K vydobytí peněžité pohledávky spořitelny v Ú. byla stanovena exekuční dražba dlužníkovy nemovitosti na 30. června 1933 v 9 hodin dopoledne u okresního soudu v Ú. Dne 28. června 1933 došel okresního soudu v Ú. návrh dlužníka na zastavení exekuce, ježto vymáhaná pohledávka byla zcela zapravena. Tento návrh, jenž byl vymáhající věřitelkou spolupodepsán, byl soudní kanceláří předložen exekučnímu soudci teprve dne 30. června 1933 o 1/24. hod. odpoledne, kdy již soudce, neznaje stav věci, vnucenou dražbu provedl a příklep vydražiteli udělil. Soud první stolice pak návrh na zastavení exekuce dne 1. července 1933 zamítl, ježto již dne 30. června 1933 o 3/4 10 dopoledne byl L-ovi udělen příklep. Rekursní soud změnil k dlužníkovu rekursu napadené usnesení v ten rozum, že se exekuce zastavuje a příklep ze dne 30. června 1933 se zrušuje. Důvody: Ani vymáhající věřitelka ani dlužník se nedostavili k dražebnímu roku a nemohli proto podle § 187 ex. ř. napadati udělení příklepu. Příklep jest již pravoplatný. Prvý soudce vychází patrně z toho, že jeho usnesení, jímž byl udělen příklep, není povahy řízení jen upravující, že jest tudíž jím podle § 425 c. ř. s. a § 78 ex. ř. vázán, a ježto toto usnesení v době vyřízení návrhu, o nějž nyní jde, bylo již vydáno, že nemohl již návrhu vyhověti. Toto stanovisko, pro něž zdánlivě mluví zákon, nelze bez dalšího schvalovati, ježto jest připustiti výjimky ze zásady § 425, druhý odstavec, c. ř. s. Že tomu tak, prokazuje dostatečně projednávaný případ, v němž věcně zcela opodstatněný návrh nebyl soudci nedopatřením soudní kanceláře včas předložen, následkem čehož bylo pokračováno v exekuci, pro niž již nebylo zákonného podkladu. Trpí tudíž postup exekučního soudu